

ŽENSKÁ HLÍDKA.

RÍDÍ M. BUREŠOVÁ.

MOJE HÁDANKY A REBUSY.

Duše sytí, hlavy napravovat
vytěno mi vůlí Osudu —
abych vás však učil slabikovat,
to přeč, bratří draží, nebudu.

J. S. Machar.

DOJMY Z MINULÉHO TÝDNE.

Březen započal pro nás Čechy
nebraské velice slavně a sice,
jak již všichni jste se dočetli, ná-
větovou vzácného hosta, hraběte
Fr. Luetzowa a jeho vznešené cho-
ti hraběnky, v Lincoln, Nebr.

Súčastníla jsem se též před-
nášky hraběte, ač vlak byl opo-
zděn, a těšilo mne, že jsem mohla
alespoň část přednášky vyslech-
nouti a po přednášce se seznámi-
ti se slavnými hosty, kteří na mně
učinili velice milý dojem.

Večer pak nastala pravá slavnost
a dostaveníčko Čechů z mno-
há městecek Nebrasky. Banketu
se účastnilo bezmála 250 hostů,
a mnoho mladých žen a členky
Klubu Komenských, jejich zásluhou
jest, že nám byla dána příležitost
ku tak vznešenému požitku, jakým
byl den 1. března v Lincoln
Hotelu v Lincoln. Na dojmy ty
snad žádný z nás přítomných tak
brzy nezapomene. Našemu mlá-
děmu dorostu byla dána příleži-
tost poznati vzácného šlechtice,
který z lásky ku svému lidu při-
náší takové velké oběti, cestuje
v takové nepohodě, jakou skýtá
právě toto zimní období.

Zde krásný příklad pro naši
mládež, která tak často ráda za-
pírá svůj původ český!

Doufám, že toto poselství sta-
řičkých šlechticů otevře oči a mysl
nejed Američanů, ale i Čecho-
američanů, kteří si sami kopají
předčasný hrob — odnárodňova-
ním se! O kěz jest možno naši
slavné české Tiskové Kanceláři
jak v Čechách tak i zde získati
více takových slavných mecená-
šů jako je hrabě Luetzow, aby
přišli sem do této země a pomohli
zalévat i křiviti uioenou větev
slovanského národa, dříve než u-
sehne nadobro... Zde ještě třeba
vzpruhy a ta se musí vštěpovati
naši mládeži, musíme se starati o
budoucí pokolení a nejen hlostej-
ně složit ruce v klín s poznám-
kou, že jest to v Americe zbyteč-
né, že se zde čestina neudrží!
Pravda, že ne, když se o to nebu-
deme sami starati! Na rodičích
záleží, aby svoje děti vychová-
vali v hrdošti národní, aby jim
vštěpovali povinnosti nejen ku té-
to nové vlasti, ale i povinnosti ku
ctění svých rodičů a jejich původu,
a tím též upevní základy své
vlastní etí, neboť kdo sám sebe
nectí, nemůže očekávati, že jej jí-
ní budou ctíti.

Zde krásný a vznešený příklad
máme před sebou — jak národ-
ové všech směrů dovedou etíti a si
vážiti vysoce vzdělaného a šle-
chetným duchem nadaného šlech-
tice. Celý vzdělaný svět jest mu
nakloněn... a Češi američtí hle-
dají v něm svého věrného spasi-
tele!

S hraběnkou Luetzowovou jsme
se třikrát políbily... Polibky ty
jsou snad odkaz našim českým
ženám, pozdrav to od staříček
šlechticů našim matkám, který
já ve jménu jejím tlumočím.

Hraběcím manželům přeji šťast-
nou cestu! Nechť jejich dílo jest
korunováno zdarem největším!

Tiskové Kanceláři v Chicagu, v
jejíž čele stojí Dr. S. E. Vojan,
všechna čest! Pořadatelka.

BOŽENA NĚMCOVÁ.

M. Němcová z Brna.

(Pokračování.)

R. 1842 opět se Němcová těšce
rozmotávala a Dr. Čejka vynaložil
veškeru péči na její uzdravení.
Pozdravila se sice, ale od té doby
nebyla nikdy již úplně zdravá a
také děti její často postonávaly.
Mělať čtyři děti: Hynka, Karla,
Dorotku a Jaroslava. Nemohou
pro slabost státní při domácnosti
a výchově dětí, povolala si na po-
moc svou sestru Marii.

Jaro vřilo opět Němcové nové
síly. Tehdy napsala krásnou bá-
seň "Českým ženám", kterou Tyl
uverejnil ve Květech. Ponejprv
podepsala se tu Božena Němcová.
Povzbuzena K. J. Erbenem spisova-
vala mistrným slohem pohádky a
pověsti, které r. 1845 tiskem vyšly
a jež se staly znamenitou pomů-
ckou vychovávací a vzdělávací
pro útlou mládež.

Koncem r. 1845 byl Němec opět
přesazen do Domažlic. Němcová
nerada opouštěla Prahu, kdež sty-
ky s nejvdělanějšími muži, jakož
i vlastním studiem, nabyla roz-
sáhlého a hlubokého vzdělání. Co
jediné jí odehod z Prahy ulehčo-
valo, byla naděje, že opět přijde
mezi selský dobrý lid český a bu-
de moči sbírat zbytky samorost-
lé lidové poesie a povzbuzovati lid
k novému českému životu.

V Domažlicích stala se Němco-
vá horlivou buditelkou zanedba-
ného, v duševní bídě úpíícího lidu.
Píše své přítelkyni Čelakovské: V
zdejších městě jest lid ještě tuze
pozadu, takže se toho člověk až
hroší. Oni mluví česky, protože
německy neumí, ale o vyšší vzdě-
lanosti, o národním citu nemají a-
ni ponětí. A co mám říci o sel-
ském lidu! Krvavé slzy by šlo-
věk nad tím lidem plakal — ale
anděl Páně nad ním bří a nedá
mu zahynouti!

S největší energií uchopila se
práce v lidu a neodvrátila ji od
ní ani nejtěžší příkoří, která jí by-
lo snášeti. I kočovnímu jí vyvedli
pod okny některé neuvědomělí a
hanlivý dopis do časopisu "Věla-
ry" zaslali, kdež se jí však slovy
vřelými ujal redaktor K. Havlí-
ček.

Než zvolna se přece poměry při-
činím Němcové v Domažlicích a
okolí měnily a lid začal s úctou a
láskou k ní pohlížeti. Uvědomění
rychle vzrůstalo a nyní jsou Do-
mažlice pevnou baštou proti ne-
příteli a s vědomostí vzpomínají
své buditelky národní, která celé
okolí domažlické pochodila, všude
lid probouzejíc. Sama donášela
jim knihy a bedlivě zaznamenáva-
la si zvyky a pohádky lidu.

Zdraví její se však ani v Šuma-
vě nezlepšilo, jak píše Čelakov-
ské: "Jest to trapný stav, když
člověk ani den bez bolesti trávi-
ti nemůže a snad ani pomoci očeká-
vati nesmí."

Zatím duševní probuzení lidu
českého všude rychle se šířilo. —
Jaký to byl pokrok v málo letech!
Jestě před čtvrtstoletím, když Jos.
Jungman sedě s několika stejně
ctícími přáteli u stolu, žádumě-
vě připomenul, že kdyby na ně
strop spadl, bylo by nadobro po
českém národě, neboť že veškeré
duševní jeho snažení soustředěno
jest v jejich hlavách a veškerá u-
vědomělá láska k němu v srdech
jejich. A hle, stal se téměř zá-
rak! Lid český, o němž Jungman i Do-
brovský již pochyboval, že by se
jest národně kdy probudil, jako
kouzelným proutkem dotčen —
procitl a k tomu Němcová přispě-
la měrou nemalou, což teprve dnes
oceňujeme.

Na radu lékaře odebrala se B.
Němcová do Františkových Lázní,
kdež sepsala první povídku
"Ohrázek vesnický", k níž námět
vzala ze skutečného života, jakož
všude ke všem povídkám osoby i
děj měl základ v životě skutečném
a proto osoby ty jsou tak živé a
opravdově kresleny. Za pobytu v
Lázních Františkových napsala
také "Selskou svatbu z okolí do-
mažlického" a "Dopisy z Franti-
škových Lázní".

Pro své buditelské snahy byla
Němcová udána, že bouří lid, a
manžel proto přeložen do ryze ně-
mecké krajiny, do Všerub, což
Němcová těšce nesla, ale zdraví
její se tam poněkud zlepšilo. Zde
napsala povídku "Karla" a
"Dlouhá noc".

Tu nadesel r. 1848. Myšlenka
svobody letěla Evropou a zachvá-
tila i Čechy. Všude jevil se ne-
zvyklý jásavý ruch, jenž zachvá-
til i Němcovou. Ve "Věle" jala
se ve slánku "Selská politika" li-
du vysvětlovati co jest svoboda a
co konstituce. Radost však netr-
vala dlouho, neboť svatodušní
bouře zmlýly všechny naděje vla-

stenců českých. Nastala opravdo-
vá persekuce a Němcová chvěla
se obavou o svého muže, který
hned po bouřích svatodušních
přeložen byl do Nymburka, čemuž
však Němcová byla povděčna, ne-
boť se dostala mezi český lid. Po-
tkala se však u lidu, bouřemi
pražskými ustrašeného, s nedůvě-
rou. Domníval se lid, že Němcová,
jako choť finančního úředníka,
přichází k němu jen za zvědy.

Z Nymburka navštívila své ro-
diče, kteří se s vrchností přestě-
hovali do Zahaně, kdež po dlouhé
odloučenosti se s nimi potěšila. O-
tec zvláště měl z vynikající své
dečery velikou radost, bohužel však
brzy po té zemřel. V Zahaně na-
šla látku ke své povídce "Sestry",
ježž děj se také tam odehrává.

Němec po krátkém pobytu pře-
ložen byl opět do Liberce, jsa po-
dezříván pro vlastenecké přechyby.
V Liberci napsala Němcová po-
vídku "Divá Bára", v níž zobra-
zila vývoj dítěte přírodě ponecha-
ného, jak ve skutečnosti poznala
na dcerce chudého pastýře ve
Vestci v Nymburka.

R. 1850 vypravovala Němcová
své syny Hynka a Karla na studi-
a do Prahy, když tu přišel náhlý
rozkaz, aby Němec odebral se do
Míškovce v Uhřích. Byla to kru-
tá rána. Stěhovali se dosud usta-
víceně z místa na místo cika-
ni, ale bylo to doma, nyní však
měli se odebrati až do Uher. Bylo
rozhodnuto, že Němec pojedje sám
do Uher a Němcová se všemi dět-
mi odebere se do Prahy. Bylo to
smutné loučení, ale naděje na br-
zké shledání dodávala jim odvahu.

V Praze najala si Němcová
skromný byt a oddala se zcela ma-
teřské své povinnosti, věnuje se
dětím se vši obětavostí. "Byla
to matka laskavá a rozmlá. Děti
jí zbožňovaly," napsala o ní Žofie
Podfipšská, s níž se brzy po dru-
hém příjezdu do Prahy velice
spřátelila, jakož i s její sestrou
Karolinou Světlou. Němcová ob-
novila také styky se všemi vyni-
kajícími muži a ženami, s nimiž
se již dříve stýkala. V té době
vrátil se z Vratislavi Fr. L. Čelo-
kovský, ustanoven jsa za professo-
ra na universitě pražské. Němco-
vá těšila se, že opět má v blízkos-
ti svou věrnou přítelkyni Bohu-
slavu, leč tato přijela do Prahy
značně churavá plněním nedu-
hem, jemuž také podlehla.

(Pokračování.)

Františka Valter, Bison, Okla.

— Ctěná redakce a všichni čtená-
ři a čtenářky tohoto listu přijím-
te ode mne srdečný pozdrav. Mu-
sím opět napsat několik řádek a
dávati vám vědět, že nás ještě z O-
klahomě vítr neodnesl. My už
odlábáme "Pokrok" 27 roků a ne-
dávám na to, co lidé o něm řeknou.
Mý víme, že se každému nelíbí, a-
le nám se za to zase líbí nejlépe,
protože to jest správný list. —
Nejprve musím začít o počasí. To
máme jako v aprílu — jeden den
jako v máji a druhý den padá
sníh. Tak v úterý, dne 20. února,
jsme měli takovou sněhovou bou-
ři, že by se za ni nemusela ani Da-
kota stydět. Nadešly se takové
závěje, že se nemohli ani nikam
jet. Na to zase v neděli, dne 25.
února, nám celý den přišlo a při-
tom se blýskalo a hřmelo jako v
létě. Následkem toho teď budou
cesty po nějakou dobu špatné. —
Nyní máme vláhy dost a kde ne-
jsou pšenice vyfoukané aneb vy-
mrzlé, začínají se už pěkně zele-
nat. Cheete vědět, proč přišla "vy-
foukané"? Inu, dne 5. března bu-
deme tady už 19 let, ale tak vel-
ké větry jsme tu nikdy neměli, a-
by braly zem jako sníh a dělaly z
ní závěje. Býval zde sice také vel-
ký vítr, ale nebral žádnou zem ja-
ko letos. Semena jsem dostala v
pořádku. Brzy budu psáti opět a
více!

Lillian A. Proskovec, David
City, Nebr. — Ctěná pořadatelko!
Já to je tak dlouho, co Teta Vi-
támvásová chtěla, aby moje ma-
minka napsala také něco do "Žen-
ské Hlídky", ale ona nemá na to
čas, protože já dělám v David
City a následkem toho má ona po-
řad co dělati. Počasí máme dosti
pěkné, ale sem tam nějaký ten
blizzard přece přijde. A co se sta-
lo s panem Šotrčebem, že nepíše?
Snad se mu nepřihodilo něco zlé-
ho? Paní Bandhaerová, přijím-
te moji upřímnou soustrast na-

ztrátou svého milého manžela, je-
stíť to bolest, na kterou člověk ni-
kdy nezapomene. Já jsem ztrati-
la prvního února 1910 jednu se-
stru a nemohu na ni zapomenout.
Moje maminka by psala do "Žen-
ské Hlídky", ale pořad nemá kdy
a když konečně k tomu přijde, tak
řekne: "Ale, 'my goodness', já
toho asi nechám" — a tak jest to
ustavičně totéž. Já tedy budu
psát na místo ní. Jestli paní po-
řadatelka bude míti se mnou tr-
pělivost a nehodí můj dopis do
koše, budu psát podruhé více. Mo-
je maminka jest milovnice květin
a ruční práce a to jí těší dělat. —
Proč Teta Vitámvásová tak málo
dopisuje? Ráda čtu její dopisy.
Tak, to bude prozatím dost — až
jak to dopadne — tak budu psáti
více. Srdečný pozdrav všem do-
pisovatelkám a též paní Burešo-
vé.

Helena Brchan, Pleasant Dale,
Nebr. — Ctěná redakce! Musím
také napsat několik řádek do
"Ženské Hlídky". Jest to můj pr-
vý dopis a bude-li uveřejněn, bu-
du psáti podruhé více. Přiměl
mne k tomu dopis sl. R. L. Jsem
13 roků stará a jsem v 6. třídě. —
Moji rodiče odbírají "Pokrok" už
po kolik roků a všem se nám líbí.
Mám dvě sestry, které chodí se
mnou do školy. Do školy máme
míli a půl. Velice ráda čtu "Hlíd-
ku" a když přijde "Pokrok",
hned jí prohlížím, není-li tam do-
pis od některé slečny. Já velice
ráda čtu, ale nerada píšu. Loni
můj tatínek vydil několik dní v
Louisianu. Mám tam tři sestry a
dva bratry. Nejstarší jest 17 roků
star. Já jsem českou školu málo
navštěvovala a co umím, to jsem
se naučila doma. Prosim paní po-
řadatelku, jsou-li v mém dopise
nějaké chyby, aby je laskavě oprá-
vila. Tak pro dnešek toho bude
dost. Jestli můj dopis nepříjde do
koše, tak "Hlídku" zase brzy na-
vštívím.

Jen piš, deernsko, bude nás o-
pravdu těšit, když budou bráti zá-
jem na naši práci i ty mladší.

Pořadatelka.

Františka Otoupalík, David Ci-
ty, Nebr. — Ctěná redakce a mi-
lé čtenářky, přijímte ode mne sr-
dečný pozdrav! Dnes nám zase
mrzne, jen to praští, jest skoro
blizzard. Tak co! Povím vám, jak
se máme v našem městě. Tento tý-
den každý den odbývala se zába-
va v naší nové knihovně a výtěček
byl věnován na opravu knihovny,
nebo se nám nedostává peněz. —
Knihovna totiž stála o mnoho ti-
síc více, než se myslelo. Jeden
den jsme měli též příležitost po-
slechnouti mladé bratry Hrubých.
Byla jsem opravdu hrda, že jsou
to Češi a takoví umělci. Bylo je
radost poslouchat a po každém
čísle programu dostalo se jim ta-
ké zvůně pochvaly, tak že musí-
li vždy přidati skladbu jinou. Již
hráli poslední kus, ale občestvo
nepřestávalo je volati zpět. Ameri-
čané se vyslovili, že neměli ještě
čas slyšeti něco podobného a jak
prý jest to krásné, když se Češi
mohou honosit něčím, co Ameri-
čané nedovedou. To jest má ne-
skonalá radost, neb jsem na tako-
vé muže pyšná. — Dále vám po-
vím, že nám sem přibude o jed-
ného Čecha více, kterýž, jak vi-
dím, též jest rozumný a vzdělaný
— neb, jak se říká, ptáka pozná-
me po peří. Přijel z Omahy a mí-
nil vykoupit krejčovskou dílnu p.
Sochora. Jelikož se ale nemohli
dohodnout, pronajal si pan Frank
Kořák budovu a zařídil si prý díl-
nu laciněji, než kdyby vykoupil
onu pana Sochora. Jak jsem sly-
šela, mluví několika řečmi a světa
prý prošel víc než dost. Snad byl
v každém koutě světa a jest mi-
lo ho poslouchat. Ráda slyším vy-
právět takové muže, neb jen od
rozumného a vzdělaného člověka
můžeme se poučit. A teď jsem si
právě vzpomněla, jak rozdílné lidi
máme na světě. Týž den zase při-
lejte na prášek. Ale jaký to rozdíl! A za
chvilí přišel třetí. Nyní jsem je
postavovala: Všichni pracují a
všichni mají stejné právo státi se
rozumnými a vzdělanými občany.
Jak jsem pozorovala, všichni byli
svobodní, ať ti dva byli již star-
ší. Ale jaký to rozdíl! Jeden
vzdělaný, čistý, apofádný, kdež
to druhý hrubý, ušpiněný, že by
snad člověk spíše zapřel, že jest
to Čech. A přece všichni mají ste-
ná práva a příležitost státi se po-
hánými, vzdělanými, aneb aspoť

čistými lidmi. A jak často slyší-
me — však jste to slyšeli vy i já
— že řeknou: "Ale, já nemám
štěstí!" aneb, "já nevím, ten má
štěstí!" Ale že má stejné právo i
stejnou příležitost, státi se tím,
čím jest jeho spolubližní, to ne-
řekne. Kde pak! Tomu nevěří, to
nenahlédne, myslí si, že toho dru-
hého štěstí hledá. Než, kdežto se
jeden povaluje a ruce skládá ve
klín aneb přemýšlí a nic nevyví-
slí, tu jiný přemítá, jak a kde vzít
peníze, aby něco začal, kam by jel
a co by zařídil — a když se tomu
plán zdaří a dodělá se úspěchu,
tu onen povalovač pak řekne:
"Ten má z pekla štěstí a já, co se
madělám a za nic a pro nic!" —
Drazí, kdo nějakou zkoušku pro-
dělal aneb k majetku si pomohl s
prázdnými rukama, ten jistě má-
lo spal, málo se napil a málo zá-
bav si popřál. Kde jeden spal, jiný
přemýšlel — začal jedno a ne-
šlo-li mu to, začal jiné a nevzdal
se naděje v konečný úspěch. Co
takový, ať to jest již muž aneb
žena, zkusí, o tom povalovač ni-
čeho neví, nicméně ale závidí mu
a řekne: "Má štěstí!" Máme bo-
hátě, že chodili bosí a začali s pě-
ti centy — ne pětadvaceti centy
— a jsou dnes boháči, ba milio-
nári. Někteří řekne: "Jak to?" —
A jiný zase: "Bud' jiné okrádal,
aneb měl štěstí!" Není v tom to-
ano ono — to přivodil rozum. Má-
li jeden sto, hledí, aby vydělal za
sto pět a po případě i deset set. —
Koupí něco, prodá to a vydělá,
koupí zase a opět prodá s vyděl-
kem. Aneb si vezme do hlavy ně-
jaký podnik, dá všechny peníze do
ohlásek a pak podnik svůj prodá.
Znám takových mnoho, že mají ti-
síce tisíců, kdežto jiní sedí na pár
akrech aneb v městě, jako seděl
před dvaceti aneb více lety. Ale,
drazí, kolik nocí člověk podniká-
vý nespí, kdežto člověk pohodlný
to nevíte. Již častokrát jsem o tom
uvažovala a tento týden jsem mě-
la příležitost mnoho mužů v hote-
lu si prohlédnouti. Byl zde za po-
rotee jeden farmer, jenž měl ruce
skřevatem. I ptám se ho: "Měl jste
revmatism?" A on odpověděl:
"Ale kde pak, jest to ze dřevní
práce!" Bože, jak mně ho bylo
líto. Má teď také dost, ale dříve
byl chudý. A také mně závidí! Je
to spravedlivé? Není! Jestliže se
jednomu nechce dělat aneb mozek
jednoho dále nejde, než co jen má
projist neb propít, tu at jiného
neodsuzuje, kde a odkud to vzal.
Takových pomlouvačů a na etí u-
tráheť máme dost — a jest to jen
bledá závist, že ten má a onen ne-
má. Ale na to nepomyslí, "jestli
že ten a onen, proč já ne?" — Ale
svět již jest takový a takým asi
zůstane. Máme, bohužel, ženy, že
jim muž vše snese, opatří a udě-
lá, a ony mu za vše to jen nadají
a vůbec dobrého slova jim neda-
jí. A zase máme ženy, že se na-
dřou a hledí, když muž přijde do-
mů, aby měl vše jako na hřebíčku,
a pomyslení by mu udělaly, a on
odklopne jí, nadá jí a neuzná, co o-
na vše musí udělati, ač ubohá si
myslí: "Jen kdybych za vše to —
alespoň jen uznání měla!" Proč
vše to? Řekneme prostě s jistým
dědečkem, jehož vypravování tak
ráda jsem poslouchala: "Ale, Bo-
že, jsme my lidé!" — Abych vám
ale jen samé hlouposti nevyprávě-
la, povím vám recept, jak lze
zachováti obličej slůňů. Která že-
na by nechtěla být krásnou? Jest
to úplně přirozené, že každá žena
se chce zalíbit. Nač s tím tudíž
dělat nějaké okolky? Vždyť i mu-
ži pěkně se strojí a chtějí se že-
nám zalíbit. Teď z jara jest nej-
horší, když přijdou větry — roz-
pukají se obličej a i ruce. A jako
se tak nestalo, uvádím tuto vy-
zkoušený recept: Dejte močit asi
libru rýže, tak asi dva týdny. Vo-
du slévejte, až jest rýže měkká, a-
neb se rozpouští jako škrob. Pak
ji dejte uschnout, načež jí rozvá-
lejte na prášek. Usmějte listy z
červených ráž mezi papíry, rozluč-
te na prášek a smíchejte tento s
rýžovým práškem a dejte do řá-
kého pytlíku. Po omytí si jim o-
bličej utřete a můžete být ale-
spoň uštěvátny, že vám nezkaží ků-
ži jako prášek koupený. A na my-
tí obličej se schvaluje žebříček
ješto dělá kůži jemnou a bílou. —
Mám vždycky prášek takový do-
ma.

Anna Marcelino, Half Moon
Bay, Cal. — Ctěná redakce! Již
jest čas, abych vám poděkovala za
kalendář a pí. Burešové za přání k
Novému roku též srdečné děkují.
I já Vám, ctěná pani, přeji mnoho
zdraví a štěstí v tom nastávajícím
roce, byste měla více radosti než
žalosti. Ale nejste sama. Já jsem
též pohřbila nejdříve muža a pak
deeru, matku čtyř dětí, z nichž
nejmladší bylo 2 měsíce staré. —
Zrovna na štědrý den měla po-
hřeb. A ať tomu jest již jedenáct
roků, přece den ten jest vždy pro
mne velice smutným. Též i et. re-
dakci přeji štěstí a zdraví. Divím
se jen, kde vzala ten nář. Ci jej
snad viděla v mém dopise? Bylo
tam psáno: "Když není eukri-
kandl, je dobrý eukr." Nu, vždyť
je dobře. Já jsem vždy dobrě my-
slela a ráda se zasměju. — Máme
tady nějak sucho. Vítr od severu
vane již 10 dní a slunéčko je dosti
silné, než vítr jest přece jen sil-
nější a některý den pořádně hází
domem. Farmeři čekají se sáze-
ním kulatého hrášku, až drobet
namokne. Tady bylo tu zimu
málo dešťů. Dne 28. prosince nám
tady padaly kroupy asi po jednu
minutu, dne 25. ledna se blýskalo
a trochu spreho, pak přišly mlhy
a malé sprehy, tak že jest země
skoro suchá a každý čeká toužeb-
ně na jarní deště. Také vám po-
vím, že tady byla prodána farma o
40 akrech za \$6,000. Kus byl past-
viště a tak tři akry asi zorali a
zasázeli brambory. Sklidili jich
900 pytlů, z nichž 800 pytlů prodá-
li a stržili za ně přes \$1,400. Ně-
kteří brambor vázali až 6 liber. —
Měli jich doma 100 pytlů a ještě
nějaké mají, a toho, kdo nevěřil,
vzali k váze a brambor před ním
zvážili. Jak jest slyšet, v Saline
tuto zimu ještě nepřešlo a násled-
kem toho pošlo prý už tam mno-
ho dobytka. Krávy tam prý pro-
dávají po \$10. Jeden pán odtud
byl tam u bratra a pravil, že tam
prý jest všechno už suché. Dnes,
29. února, obrátil se nám vítr a
tak snad dá pán Báh nějaký de-
štěček. Obilí a plnění vyhlížejí
jestě dost pěkně. Srdečně zdravím
všechny čtenářky, čtenáře i re-
dakci.

Josephine Tuma, Dorchester,
Nebr. — Ctěná a vážená pani Bu-
rešová a milé čtenářky. Nic plat-
no, už si vám musím postěžovat na
to naše špatné počasí. Dnes už je
3. března, ale kouká to, jakoby by-
lo teprve 3. ledna. Jestli nepadá
sníh, tak je zase zamračeno, a tak
je to skoro napořád. Už máme
sněhu více, než ho potřebujeme —
místy je ho po kolena, místy po
pás a místy až po krk, takže lidé
nemohou postačit cesty prohazo-
vat a projíždět našemu počtákoví,
který už po několik dní k nám
nepřijel, poněvadž jsou cesty za-
váté. Už je to jistě smutné, když
tento čas jest tolik sněhu. A co
máme dělat? Snad to Báh zase v
dobře obrátí. Musím se zmínit o
tom mém bolavém zubu. Že se asi
pan sazeč zmýlil a vysázal na mí-
stě kopru — kafru! A vidíte, pa-
ní Otoupalíková, pomohlo mi to. —
Zub mám ještě v ústech a pokud
jest v ústech, stojí za hodně, když
už ale je venku, pak už nestojí za
nic. Já už také jsem mnoho zkusi-
la se zubu. Tak je to na tom světě
— musíme tu leccos zlého zakusit.
Kde pak je asi Teta Vitámvásová?
Prosim ji, aby nezapomněla nám
zase něco hezkého povědět. Snad
nebyla zavátá sněhem? Já jsem
slyšela, že i v Omaze jest hojnost
sněhu. Ctěné čtenářky, kolik kte-
rá už máte nasazených kvočen? —
Mně už chtěly sedět tři, ale dvě už
zase běhají. Zlálo se jim asi je-
ště zima. Až doposud vajíčka a
máslo hezky platí. Vejce jsou za
22c tučet a máslo za 20 až 25c li-
bra. Jenom kdyby to tak chtělo
jestě nějaký čas vydržet. Srdečně
zdravím pí. Alžbětu Hotoveckou v
Kramer, Nebr. Jestli pak se už
vystonala? Než už musím přestat
a nechat též místo pro jiné. Srdeč-
ně zdravím všechny vás čtoucí.

JOS. T. VOTAVA.
právník
Krajanům vždy ochotně
poslouží.
Jest ve spojení s A. W.
Jeffers-om.
Čadovna: 942 Omaha Na-
tional Bank Bldg.
Telefon: Douglas 811.
Omaha — Nebraska.